

нататък, дето ги, презъ криволици тъмни
залутанъ, пътя самъ отвождаше, по стръмни
превали и бърда — и ту съ въспиранъ ходъ
провираха се те презъ гъстолистий сводъ
на букитъ, една презъ други сплели грани,
ту скупомъ някъде по завални поляни
на месечинага, вестяха се пакъ —
кате ношни духове примамени изъ мракъ
на придебни места, и кънваха простори,
събудени отъ смяхъ и буйни разговори...
Пустинната гора тъмней отъ мигъ на мигъ,
и на водачите прегракналия викъ
се чува самъ-тате, ту глухо, ту високо
извить, — на пътници залутани насока
подавайки. Отъ тяхъ мнозина първи пътъ
отблизо виждаха Балкана — отъ градътъ
на него гледали до днеска възхитени,
загърнатъ зиме въ снягъ, а лете со зелени
премени, — какъ е той могъщи рамена
изпречилъ и извилъ, каточели стена
чакъ кой знай до кои предели недогледни —
нали отвъдъ тяхъ сж царства заповедни
на волностъ, на честитъ животъ световенъ тамъ...
Младежкото сърце, на идеали храмъ,
то всякоя мечта на вяра ще обърне.

Тозъ който би за мигъ поискалъ да разгърне
светата Библия на миналите дни,
въ която вписани сж злите съдбини
на моя роденъ край, ще наиде назовани
на всяка страница тамъ гордите Балкани.
Споделяли сж те съ тегловния народъ
беди и тържества, и въ мъчний му животъ —
такъвъ уреченъ отъ орисница свирепа —
Едни сж му биле утеха и подкрепа:
ту като, съ ромонътъ на горските листа,
сж уталожвали въ сърцето му скръбта,